

Žiaden svet

Dušan Franců
Rolničky 1997

♩ = 120

Na-šiel som strom, ten čo bý-val ma-lý, keď sme pod ním spo-lu
se-dá-va-li my a veľ-ké sny, a-ko vstú-pi-me do de-jín.
Stú-pi-li sme, rad-šej ne-po viem kam, smut-no mi je, keď sa
roz-pa-mä-tám, že hviez-da ú-svi-tu bo-la na-ším zna-me-ním.
Refrén Z prázd-ných viet prázd-ne sme ži-li, má-va-li ob-la-kom na poz-drav,
koľ-ko ča-su to pý-ta, kým člo-vek po-cho-pí, žia-den
svet nie je dost' ší-ry pre skve-lé plá-ny stra-pa-tých
hláv, žia-den múr ne-má šan-cu byť prí-liš vy-so-ký.

Refr. 2.:

2. Cesta pre nás už je vyznačená,
podľa cedúl vraj sa nikto nemá
dotknúť myšlienok ani na zem spadnutých.
Veriť a ísť ako stádo slepé,
málokto z nás nikdy nenaletel,
voľný vietor fúka do plachiet napnutých.

Nikdy sa nám asi nepodari
vyhľadať raj, odkiaľ nás nevyhnali,
šli sme sami, nech si kto chce čo chce hovoriť.
Na zemi sú ešte miesta tiché,
hviezdy si tam z neba nalovíte,
kým sa rozsypú po celom okolí.